



01  
2021

**slovo**  
**PRAVDY**

**Číslo:** 01 2021  
**Ročník:** XX  
**Vydavateľ:** Kristova Cirkev Bratov  
Miestny zbor S.Mitrovica  
**Zodpovedný  
redaktor:** Ján Rybár  
**Webová stránka:** [www.slovopravdy.com](http://www.slovopravdy.com)  
**E-mail:** [redakcia@slovopravdy.com](mailto:redakcia@slovopravdy.com)

**Adresa redakcie:** Janka Kráľa 4  
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec  
PAK 395416  
Srbsko

Ján Šerfel  
Hviezdoslavova 11  
05935 Batizovce  
Slovenská Republika

**Tlačí:**



# OBSAH

**2**

KRISTOVA OSOBA

Jeho nepopierateľná autorita [2]

**4**

SEDEM ZBOROV

Tyatíra [5]

**6**

Evanjelium v 1. Mojžišovej:

PRVÝ ODEV

**8**

Evanjelium v knihe Zjavenia:

POSLEDNÝ SÚD

**10**

PANE NAUČ NÁS MODLIŤ SA

**12**

SVÄTÍ, KTORÍ TRPELI

Ján Krstiteľ [5]

**14**

Otázky mladých

**16**

KEĎ SI SLOVÁ ODPORUJÚ

Život a jeho priorita [5]

**18**

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVŇUJÚ

Boh je všemohúci [5]

**20**

VYTRHNUTIE

Naša požehnaná nádej [1]

**22**

OSPRAVEDLNENÍ!

**24**

POUČENIE ZO SKÚSENOSTÍ Z VÄZENIA

**27**

Pokoj: máš ho?

**28**

Dobré zvesti z neba

LIEK NA PANDÉMIU



„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“

*Efežanom 1:13*

*Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.*

*Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.*

# KRISTOVA OSOBA

[22]

## Jeho nepopierateľná autorita [2]

David McAllister, Donegal, Írsko

Videli sme, že keď bol Pán Ježiš na Zemi, zjavoval svoju autoritu vo vyučovaní Slova Božieho, uzdravovaní ľudí a v odpúšťaní hriechov. V každom z týchto prípadov množstvo ľudí uznalo Jeho zjavnú autoritu. Avšak toto uznanie nebolo univerzálne. Chceli by sme uvažovať nad troma udalosťami, keď čelil osobám, ktoré si mysleli, že majú väčšiu autoritu, než On a ktoré sa to snažili aj dať najavo. Pozrieme sa na ne v poradí, v akom sa časovo stali.

Prvá snaha o popretie Jeho zvrchovanosti sa udiala v duchovnej oblasti – od samotného Satana – v jednom z pokušení na púšti. Ukážuc Pánovi všetky kráľovstvá sveta v okamihu, diabol povedal: „Tebe dám všetku túto moc aj ich slávu, lebo je mne daná, a komu chcem, tomu ju dám. Ty teda, ak sa pokloníš predomnou, všetko bude tvoje“ (Luk. 4:6-7). Niet pochýb, že Satan má značnú moc nad kráľovstvami tohto sveta. Sám Pán ho nazýva „knieža tohto sveta“ (Jána 12:31; 14:30; 16:11) a Pavelo ňom

píše ako o „bohu tohto sveta“ (2. Kor. 4:4). Avšak pri tejto ponuke si nepriateľ nárokuje niečo, čo mu nepatrí – autoritu nad tým všetkým; a na dôvažok, právo dať ju tomu, komu sám chce. Toto bola iste prázdna chvála; ten, ktorý dával falošné sľuby v raji, na počiatku starozákonných dejín, teraz rovnako klamlivo sľubuje aj na púšti, na počiatku Nového Zákona.

Keby diabol dal takúto neúprimnú ponuku komukoľvek, už to by bolo dosť zlé, ale to, že ju dáva Tomu, ktorý má autoritu nado všetkým, bolo vrcholom drzosti. Ako sa s tým Pán Ježiš vysporiadal? Nie tak, ako by sme očakávali, teda že by poukázal na nepresnosť Satanových tvrdení, ale autoritatívnym citovaním Božieho Slova: „Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a jemu samému budeš svätoslúžiť“ (Luk. 4:8; 5. Moj. 6:13). Jeho citácia Písma, ktorého bol, samozrejme, autorom, bolo vyjadrením Jeho autority; a jasne tým Satanovi ukázal, že je to Pán, nie

Satan, kto má byť uctievaný; že je to On a nie diabol, kto vládne pravou a konečnou autoritou v duchovnej oblasti.

Tolko k vyzývateľovi v duchovnej oblasti. Pozrime sa teraz na tých, ktorí chceli ukázať svoju autoritu v náboženskej a občianskej oblasti – židovských vodcov, ktorí boli hrdí na svoje postavenie a pohoršení slovami a skutkami Pána Ježiša. „Najvyšší kňazi“ (náboženský vodcovia) a „starší ľudu“ (občianski vodcovia) sa Ho pýtali: „Jakou mocou činíš tieto veci? A kto ti dal tú moc?“ (Mat. 21:23). Videli v ňom popretie svojej vlastnej autority a snažili sa Ho zdiskreditovať, súc si istí, že ich autorita je väčšia než tá, ktorú si môže nárokovať On.

Rozhovor, ktorý nasleduje, je nanajvýš zaujímavý (v. 23-27). Pán im vo svojej nekonečnej múdrosti neodpovedá na ich otázku priamo, ale obracia ju späť k nim a pýta sa ich na ich názor na Jánov krst. Týmto odhaľuje nielen zlobu ich srdc, ale aj ich vlastný nedostatok autority. Museli sa uchýliť k diskusii o stratégii, ktorou majú odpovedať. Táto odpoveď nebola založená na samotnej podstate otázky, ale na tom, aké dôsledky by mala pre nich samých, či už od Pána, alebo od ľudu. Uchýlili sa teda k slabosti, „Nevieme“. Aké veľavravné! Tvrdili, že sú hlasom autority voči ľuďom, ale svoju odpoveď nezakladajú na pravde, ale na tom, čo im najmenej uškodí. Ich úbohé „Nevieme“ ukazuje, aká mizerná bola ich autorita v porovnaní s tou, ktorú má On.

Nakoniec sa dostávame k tomu, ktorý mal súdnu autoritu, k Pontskému Pilátovi a Jeho výzve voči Pánovi

Ježišovi: „Či nevieš, že mám moc ukrižovať ťa a že mám moc prepustiť ťa?“ (Jána 19:10). Pilát bol predstaviteľom veľkej rímskej svetovlády – zástupcom cisára v oblasti. Oproti nemu stojí muž, ktorého práve zbičovali (v. 1) a korunovali trňmi (v. 2). Isto nevyzeral mocne. Pilát prirodzene mal právomoc odsúdiť alebo prepustiť človeka, avšak v tomto prípade sa nemohol vo svojom výroku myliť viac.

Ako jednoducho, veľavravne a vlúdne mu odpovedá Pán: „Nemal by si nado mnou nijakej moci, keby ti to nebolo dané shora; a preto ten, kto ti ma vydal, má väčší hriech“ (v. 11). Hoci Pilát nad Ním vyniesol rozsudok, bolo to iba kvôli Božím zámerom. Nie je možné zhrnúť to lepšie, než vyjadruje modlitba veriacich v Skutkoch 4:27-28: „Lebo sa naozaj sišli v tomto meste na tvojho svätého Služobníka Ježiša, ktorého si pomazal, Heródes a Pontský Pilát s pohanmi aj s izraelským ľuďom, aby vykonali všetko, čo predurčila tvoja ruka a tvoja rada, aby sa stalo.“ Aká irónia – keď Pilát vydal Pána Ježiša, aby bol ukrižovaný, nechtiac ukázal nie svoju vlastnú autoritu, ale autoritu toho, ktorého odsúdil. Pilát bol len nástrojom, skrze ktorý mala byť vykonaná večná Božia rada.

Skutočne, boli takí, čo sa pokúšali spochybniť autoritu Pána Ježiša. Avšak či to bolo v duchovnej, náboženskej, občianskej, súdnej, alebo akejkoľvek inej oblasti, takéto spochybnenie nemohlo obstať. My, ktorí Mu patríme, s radosťou uznávame Jeho absolútnu, nespochybniteľnú autoritu.

# SEDEM ZBOROV

## [5] Tyatíra

Clark Logan

**T**yatíra bola pôvodne dôležitou vojenskou pevnosťou stojacou na križovatke troch hlavných ciest vedúcich do Pergamonu, Sárd a Smyrny. Nakoniec sa stala prekypujúcim obchodným centrom známym svojimi obchodnými cechmi; s tým sa spájalo uctievanie pohanských modiel a „oslavy uzatvorenia obchodu“, ktoré často skĺzali do pijatík a nemravností. Jedno z hlavných pohanských božstiev spájaných s Tyatírou bol boh slnka zvaný Tyrimnas, ktorý bol zobrazovaný ako bojovník, ktorý niesol obojstrannú bojovú sekeru.

### Kristova autorita

Toto je jediný zo siedmich listov, v ktorom Kristus sám seba nazýva „Boží Syn“. Je tu zdôraznené Jeho absolútne božstvo a pripomenutá dokonalosť a sláva Jeho života na Zemi. Ján vo svojom evanjeliu opisuje znamenia a zázračné skutky Pána Ježiša, ktoré konal a ktoré boli jasným dôkazom Jeho božstva. „Jeho oči ako plameň ohňa“, to hovorí o Jeho prenikavom pohľade, ktorý vidí všetko a nič nie je pred ním skryté, a ktorý spravodlivo posudzuje každý život a každé srdce. Jeho nohy „ako mosadz“ poukazujú na

Jeho pohyb v majestátnej moci a súde. V celom písme je mosadz či meď často spájaná so súdom vo vzťahu k hriechu (2. Moj. 27:1-8; Dan. 10:6).

### Kristovo hodnotenie

Je príznačné, že Pán hovorí o pozitívnych vlastnostiach predtým, než sa venuje negatívnemu charakteru zboru. Jeho pochvala nebola len symbolickou poznámkou, ale úprimným hodnotením a skutočným uznaním ich silných stránok. Často na toto vo svojich rozhovoroch zabúdame, keď sa sústredíme iba na chyby druhých a pohodlne ignorujeme ich lepšie vlastnosti. Zobrazujeme druhých v extrémnom svetle, pričom nechceme priznať, že každý človek má svoje silné a slabé stránky, tak ako aj my.

KREŠŤANIA V TYATÍRE BOLI  
OČIVIDNE VEĽMI ZAMESTNANÍ  
SLUŽBOU



Krešťania v Tyatíre boli očividne veľmi zamestnaní službou a ich dobré skutky boli motivované láskou, nielen

zmyslom pre povinnosť. Pripomeňme si, že láska bola jednou z vecí, ktoré chýbali Efežanom napriek ich pravovernosti. Pán tiež pripomína vytrvalosť Tyatíranov – ich služba bola nielen „zábleskom“, ale pokračovala napriek ťažkostiam. Druhá zmienka o skutkoch v rámci jedného verša je veľmi nezvyčajnou vecou a znamená, že rozvíjali svoju duchovnú prax a zjavne rástli vo svojej službe.

Napriek všetkému ich spoločnému svedectvu Pán poukazuje na vážny problém ohľadom ženy, samozvanej prorokyne, menom Jezábel. Jej učenie zvädzalo zhromaždenie z cesty čistoty na cestu bezbožnosti, veľmi podobne, ako sa to dialo v Pergame (Zjav. 2:14). Okrem toho, toto zvädzanie bolo tolerované, namiesto toho, aby sa postavili proti nemu. Existujú rôzne výklady, avšak môžeme predpokladať, že išlo o skutočnú ženu, ktorá, podobne ako jej menovkyňa v Starom Zákone, bola zlá, panovačná a manipulatívna. Či jej bolo alebo nebolo dovolené verejne učiť v zbore, čo by bolo otvoreným popretím učenia apoštolov (1. Kor. 14:34-35; 1. Tim. 2:11-12), nie je jasné, ale rovnako dobre mohla ovplyvňovať druhých v súkromí, pričom tým podkopávala miestny zbor a jeho starších.

Sám Pán vo svojej milosti jej dal čas a príležitosť činiť pokánie, avšak ona svoje zlé správanie nezmenila. Jedinou možnosťou, ktorá ostala, bolo, že ona a jej nasledovníci budú odmietnutí Pánom; On sám ich bude rozhodne a prísne súdiť. Ich koniec bude jasným varovaním pre všetky ostatné zbory, že Pán netoleruje zlo a Jeho pevné súdy sú dokonalé a spravodlivé.

## Kristova výzva

Podobne ako v mnohých zhromaždeniach kresťanov, ktoré sú pod tlakom, aby zmenili a odhodili Božie pravdy, aj tu je ostatok, ktorý túži zostať verný Bohu a Jeho Slovu. Takýmto veriacim v Tyatíre, ktorí sa chránili falošného učenia a chceli žiť v pravde a posvätení, Pán hovorí, že na nich nekladie iné bremeno, než že ich chce povzbudiť, aby zostali verní až do Jeho príchodu. Tým, ktorí víťazia, zaslubuje, že budú spolu s Ním vládnuť a spravovať Jeho prichádzajúce kráľovstvo. Nebude to len symbolická úloha, ale skutočná zodpovednosť za vládnutie s Ním v Jeho víťazstve a sláve (Zjav. 20:6).

SÁM KRISTUS, „HVIEZDA JASNÁ A RANNÁ“, JE NÁDEJOU PRE CIRKEV.



Ranná hviezda sa dá vidieť v temnote nočnej oblohy a oznamuje prichádzajúce svitanie. Sám Kristus, „hviezda jasná a ranná“ (Zjav. 22:16), je nádejou pre Cirkev. Príde do povetria, aby ju povolal domov do nebies predtým, než sa zjaví na zemi v sláve ako „Slnko spravodlivosti“ (Mal. 4:2). Tento druhý titul sa spája s Jeho pozemským ľuďom, Izraelom.

Volanie počuť, čo hovorí Duch, je výzvou vernému zostatku. V predchádzajúcich troch listoch bolo adresované celému zhromaždeniu predtým, než bolo spomenuté zaslúbenie tomu, kto víťazí. V posledných štyroch listoch zaznieva táto výzva až po zaslúbení, čo



znamená, že je určená len pre pobožný zostatok, a nie pre celý zbor.

### Aplikácia do dnešnej doby

Niet pochyb, že pre niektoré dnešné miestne zbory sa situácia zdá byť taká náročná, že hlavným záujmom verných je vytrvať, kým príde Pán. Ich problémy nemusia byť nutne spôsobené povolovaním falošného učenia, no i tak sa cítia byť pod tlakom. Prirodzenou ľudskou reakciou je „obrniť sa“ a prejsť do obranného postavenia. Takéto brnenie sa môže zdať bezpečným, ale pravda je, že sa v ňom vôbec nedá hýbať!

Snáď najväčším nebezpečenstvom je nechať sa odradiť a považovať Pánovu výzvu „držať, dokiaľ neprijem“ za temnú a neradostnú

JE ISTE RADOSŤOU PRACOVAŤ  
PRE PÁNA A HĽADAŤ KONAŤ JEHO  
VÔĽU BEZ OHĽADU NA TO, AKÉ



úlohu. Ten istý Pán vyslovil podobenstvo o pánovi, ktorý dal svojim služobníkom hrivny a prikázal im „kupčiť, dokiaľ neprijem“ (Luk. 19:13). Je iste radosťou pracovať pre Pána a hľadať konať Jeho vôľu bez ohľadu na to, aké ťažké sú okolnosti. S Jeho pomocou a vedením stále môžeme postupovať vpred. Ak sme si vedomí Jeho blízkosti a spoločenstva s Ním v práci, môžeme si vziať k srdcu, že sme v spoločnom jarme s Tým, ktorý povedal: „Lebo moje jarmo je užitočné a moje bremeno ľahké“ (Mat. 11:30).

## Evanjelium v 1. Mojžišovej:

# PRVÝ ODEV

David Hierlihy

### Prvý pokus o odev – svojpomocne

**A**ké smutné sú slová v 1. Moj. 3:7: „Vtedy sa otvorily oči obidvoch, a poznali, že sú nahí. A naviažuc fíkového lístia spravili si zástery.“ Tu sa udial prvý chabý pokus o výrobu

oblečenia dvoma zúfalými ľudskými bytosťami, ktoré sa vydali na lákavú cestu experimentovania s hriechom. Skutok, ktorý mal obohatiť ich existenciu, namiesto toho spôsobil pocit hanby, viny, strachu a výčitiek svedomia. Dôsledky hriechu až dodnes ostávajú nezmenené.



Adam a Eva si okamžite, horúčkovo, vlastnými rukami začali vyrábať „zástery“, márne dúfajúc, že ich snaha ich ukryje pred vševidiacimi očami Boha, ktorému sa obaja zodpovedali. Žiaľ, táto nedostatočná zástera účinkovala len pre ľudské oči a aj to len na krátky čas. Materiál figových listov, hoci vyzerá živo a má vhodnú veľkosť na spracúvanie ľudskými rukami, čoskoro zvädol, zbehol sa a rozsypal.

Nespočetne veľa hriešnikov sa odvtedy márne snažilo pospájať kúsky náboženstva a mravnosti ako prikrývku svojej vlastnej hriešnosti. Napriek tomu sú však zovretí vnútornými pochybnosťami, či je ich svojpomoc dostatočná pre prijatie u Boha. Naučme sa duchovnej pravde, že žiadny výtvar prírody bez krvi neobstojí v nevyhnutnej skúške času a večnosti.



„A HOSPODIN BÔH UČINIL  
ADAMOVI A JEHO ŽENE ODEV Z  
KOŽE A ODIAL ICH.“

### Prvý prijatý odev – Milosťou ste spasení

Aký nádherný, kontrastný obraz vidíme v 1. Moj. 3:21: „A Hospodin Bôh učinil Adamovi a jeho žene odev z kože a odial ich.“ Toto nebol ľudský pokus, ale milostivé prikrytie od Boha, ktoré daroval ako odpoveď na Adamovu vieru vyjadrenú v predošlom verši: „A Adam nazval meno svojej ženy Eva, pretože ona bola matkou všetkých živých.“ Tento odev účinkoval dokonale! Nebola to len chatrná

zástera. Slovo „odev“, ktoré je tu použité, je odvodené od slova „pokryť“ alebo „ukryť“. Takáto je príhodnosť duchovného odevu ponúkaného skrze dielo Pána Ježiša Krista na Golgote. Rieši problém nášho prirodzeného, hriešneho stavu v Adamovi tým, že nás ukryje v Kristovi. Aký úžasný odev!

ABY PÁN BOH MOHOL  
POSKYTNÚŤ TENTO PRVÝ  
DOSTATOČNÝ ODEV, MUSEL  
PRELIAŤ PRVÚ KRV A PRVÝ  
ZÁSTUPCA MUSEL ZOMRIEŤ.



Materiál, ktorý vybral Boh, bol neporovnateľný z hľadiska hodnoty a trvácnosti. Aby Pán Boh mohol poskytnúť tento prvý dostatočný odev, musel preliať prvú krv a prvý zástupca musel zomrieť, aby naplnil, čo požadovala spravodlivosť. Aká veľká cena! Znova obraciame svoj pohľad na Kristovu smrť za hriech človeka na kríži a vidíme, že všetky Božie požiadavky ohľadom hriechu a smrti ako jeho následku, boli milostivo a dokonale splnené k Božiemu uspokojeniu a zaľúbeniu.

Ešte jedna okolnosť, o ktorej chceme uvažovať – vhodnosť tohto odevu. Pán Boh sa postaral aj o to. Text hovorí, že ich „odial“. Adam a Eva museli len uznať svoju potrebu a prijať alebo odmietnuť jej naplnenie skrze milosť. Čo urobíš s odevom spasenia, ktoré ti Boh ponúka skrze milosť v Kristovi? „Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil“ (Efež. 2:8-9).

## Evanjelium v knihe Zjavenia: **POSLEDNÝ SÚD**

Jon Robertson

**T**homas Jefferson raz povedal: „Bojím sa o svoju krajinu keď si uvedomím, že Boh je spravodlivý a že Jeho spravodlivosť nemôže spať večne.“ V scéne, ktorú máme pred sebou – dnešná doba – vidíme Božiu spravodlivosť prebúdzajú sa. Vo svete, kde je samotná podstata spravodlivosti prevrátená hriechom, je táto scéna osviežujúca a hrozivá zároveň.

### Trón a Sudca

Abraháмова dávna otázka znela: „Či azda sudca celej zeme neučiní súdu?“ (1. Moj. 18:25). Vidíme ju zodpovedanú v obraze, ktorým sa budeme zaoberať. Sudca, ktorý sedí na veľkom bielom tróne nie je nikto iný, než Ježiš Kristus, ktorému Boh oddal všetok súd (Jána 5:22, Skutky 17:31). Je predivné uvažovať, že ten, ktorý vytrpel Golgotu a ktorý sa sám vydal ľudskej skrivodlivosti a nakoniec zomrel na kríži na mieste hriešnikov, tu teraz stojí, aby súdil hriešnikov.

### Prítomní

V celej Biblii snád' nie sú strašnejšie slová ako tieto: „...stáli pred Bohom.“ Predstavte si, aké to bude, stáť pred Bohom, ktorého ste celý svoj život

odmietali, pred Bohom, proti ktorému ste zhrešili. Čítame, že tam budú všetci „mŕtvi, malí i veľkí“; nikto nebude vynechaný. Bohatí i chudobní, vzdelaní aj negramotní, slávni či neznámi, zločinci aj filantropi, nábožní aj ateisti – všetci budú stáť pred Sudcom.

### Dôkazy

„A otvorili sa knihy.“ Tento proces neskončí zmätkom či pochybnosťou, je to proces, v ktorom sú dôkazy nepriestrelné. Text nám hovorí, že mŕtvi budú súdení podľa vecí napísaných v knihách, podľa ich skutkov. Je zaujímavé, že ľudia sa často snažia získať priazeň u Boha a vstup do neba svojimi skutkami. Avšak na poslednom súde budú práve tieto skutky dôkazmi viny. Tí, ktorí sú spasení a v tejto chvíli už zobrali podiel na prvom vzkriesení (Zjav. 20:6), budú zdieľať to isté zmýšľanie ako Pavel v Títovi 3:5: „Nie zo skutkov spravodlivosti, ktoré by sme asi my boli činili, ale podľa svojho milosrdenstva nás spasil.“ Avšak teraz sa už piesok v hodinách milosti presypal a tých, ktorí sa rozhodli pristúpiť k Bohu na základe svojich skutkov, očakáva už len súd. Ich skutky

slúžia ako dôkaz ich odmietnutia Krista ako Spasiteľa, Jeho, ktorý je jedinou cestou spasenia od hriechu.

## Rozsudok

Tých, ktorým patrí tento konečný rozsudok, očakáva nepredstaviteľné, večné utrpenie. Ján nám hovorí, že je to „ohnivé jazero“. Sám Pán použil ako ilustráciu údolie Hinnoma, miesto, kde oheň nikdy nehasne (Mar. 9:43-48). Júda hovorí o tých, ktorí budú „niest' trest večného ohňa“. Žiaľ, oheň nikdy

nemôže odňať hriech, takže musí byť večný. Jedine krv Kristova môže odstrániť hriech (1. Pet. 1:19). Prečo neuveriť v túto spásnu krv už dnes?

*Už niet pre mňa viacej pekla,  
už niet viacej odsúdenia,  
večné trápenie a oheň  
moje oči nevidia.*

*Už viac pre mňa nieto trestu,  
osteň smrti už je preč,  
lebo môj Pán, On ma spasil  
krídlami ma prikryje.*



„KTO JE TO TAMTEN MUŽ, KTORÝ NÁM IDE PO POLI OPROTI?“ (1.MOJ. 24:65)

*„Kto je to tamten muž?“, spýtali sa zmätení učenici, keď boli svedkami Jeho úžasnej moci nad stvorením, ktorá utíšila búrku a upokojila znepokojené vlny. Človek, ktorému sa nikto nemohol vyrovnat', pokiaľ ide o Jeho osobu, dokonalý vo Svojich skutkoch, čistý, pokiaľ ide o Jeho charakter, a milý Bohu v každom aspekte Jeho bytia.*

*Čoskoro, ako Rebeka, prekročíme púštne piesky; únavná cesta sa skončí a vo chvíli bezprecedentnej blaženosti spočinieme naším pohľadom na Človeku, pre ktorého boli naše srdcia navždy vykúpené.*

*To je to, čo robí Jeho príchod tak povzbudzujúcim; nejde ani tak o tú udalosť samotnú, ale o Osobu, ktorá prichádza. Rovnako, ako Tesaloničania „čakáme na Jeho Syna z neba“; ako múdre panny z Matúšovej 25. kapitoly túžime vidieť slávneho Ženícha našich srdcí. A div divov, aj On túži po stretnutí s nami. „On prichádza, lebo Jeho túžiace srdce už nemôže zniest' žiadny odklad; vtedy nastane chvíľa plnej, ničím neskalej radosti, aby si povolal Svoju nevestu k Sebe.“ Kto je Ten, kto nám príde v ústrety?*

*On je tým, kto ma prišiel získať,  
Na kríži hanebnom;  
V Jeho sláve ho dobre poznať,  
Naveky rovnako.*

# PANE NAUČ NÁS MODLIŤ SA

David Petterson

**Z**vládli sme to. Rok, ktorý otriasol takmer všetkými rebríčkami osobného nešťastia ľudí, je za nami. Keďže zaočkovaných pribúda, je možné, že už onedlho budeme môcť znovu vidieť spodnú polovicu tváří ľudí. Avšak u mnohých na tejto spodnej polovici neuvidíme úsmev a začiatok roku 2021 je snáď ešte temnejší, než rok 2020. Fyzický dopad vírusu je niečo, čo štatisticy môžu okamžite zmerať, avšak duchovný dopad na jednotlivcoch a spoločnostiach tiež pomaly vychádza na svetlo. Ako sa ukazujú najrôznejšie hlboké potreby, ukazuje sa aj naša neschopnosť naplniť ich. Zúfalo potrebujeme Božiu pomoc a múdrosť, ktorá je ponúkaná tým, ktorí prosia - „A jestli sa niekomu z vás nedostáva múdrosti, nech prosí od Boha, ktorý dáva proste všetkým a nevyčítuje, a bude mu daná“ (Jak. 1:5). Potrebujeme sa modliť.

Ak ste čo i len trochu ako ja, možno sa aj snažíte modliť, ale niekedy neviete kde začať, alebo čo povedať, ak ste obklopení takou ohromujúcou núdzou. Často naše srdce, podobne ako učeníci Pána Ježiša Krista, volá: „Pane, nauč nás modliť sa“ (Luk. 11:1). Takéto vyučovanie zúfalo potrebujeme práve teraz. V skutočnosti, grécke sloveso preložené ako „nauč nás“ vyjadruje naliehavosť a dalo by sa preložiť ako „nauč nás teraz“. Potrebujeme sa

modliť teraz, takže aj toto vyučovanie, ako sa modliť, potrebujeme hneď teraz.

Je zaujímavé, že učeníci nežiadali: „Pane, nauč nás kázať“, ani „Pane, nauč nás robiť veľké divy.“ Chceli sa naučiť modliť. Nie je to tak, že by na nich nezapôsobila Pánova schopnosť učiť a Jeho zázraky, avšak Jeho modlitba na nich pôsobila ešte viac, takže prosia: „Pane, nauč nás modliť sa.“ Potrebu tejto hodiny je modlitba. Vyučovanie modlitby možno nie je také vzrušujúce alebo pútavé ako semináre a konferencie o biblických proroctvách, duchovných daroch alebo veku Zeme, ale modlitba je jedinou cestou, ako prijať duchovnú múdrosť zhora, ktorou môžeme odpovedať na výzvy nášho sveta po pandémie.

Všimnime si, že Pán odpovedal na „modlitbu“ svojich učeníkov, keď sa chceli naučiť, ako sa modliť, okamžite. Neváhal, ale ihneď im dal vzor na nasledovanie, podobenstvo na poučenie a zaslúbenie na povzbudenie (11:2-13). Tak aj my môžeme mať istotu, že Pán vypočuje naše volanie o múdrosť a odpovie na našu úprimnú túžbu po vedení v modlitbe.

Keď teda očakávame, že budeme môcť zasa vidieť celé tváre ľudí, o to viac hľadajme dnes tvár nášho Pána. Kiež by On použil aj tento článok, aby aspoň z čiastky odpovedal na našu prosbu, „Pane, nauč nás modliť sa.“!

# Stále máme odpověď

David Petterson

**E**vanjelium je stále odpověďou. Vývoj udalostí v různých oblastech našeho světa poslední doby, nechť byl akokoľvek výbušný, neukázal žiadne nové problémy, ktoré by neexistovali už od pádu človeka. Pre svet naplnený nepokojom, strachom, rasizmom a násilím je evanjelium o Ježišovi Kristovi stále odpověďou. Pre veriacich, ktorí zápasia s otázkou, ako môžeme niečo zmeniť, je evanjelium stále odpověďou. A jedine evanjelium je odpověďou. Ani jeden hriech ľudského srdca nebol vymazaný protestami, politickými stranami, politikmi, zákonmi či príspevkami na sociálnych sieťach. Na zemi neexistuje hnutie, ktoré by dokázalo očistiť čo len jeden hriech, avšak v nebi je niekto, kto dokáže obmyť každý hriech (1. Jána 1:7). Evanjelium je stále odpověďou. Súčasné volanie spoločnosti po zmene, spravodlivosti, zmierení a rovnosti je dokonale naplnené v evanjeliu nášho Pána Ježiša Krista.

Keď hlásame evanjelium, oznamujeme ľuďom, že zmena je potrebná a zároveň možná. Ľudstvo leží bezmocne v hriechu a je beznádejne stratené bez Krista a my môžeme s potešením ľuďom povedať, že „ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením; drevne pomínulo, hľa, všetko je nové“ (2. Kor. 5:17). Jedine Kristus sa dokáže dotknúť srdca a úplne nás zmeniť. Nikdy nebudeme

takými, akými nás chce mať Boh, ak moc evanjelia nezmení náš život.

Keď hlásame evanjelium, šírimo zmysluplnú spravodlivosť a zmierenie. Evanjelium zjavuje najväčšiu nespravodlivosť zo všetkých – to, že človek sa búri proti svojmu Stvoriteľovi a že Ho ukrižoval. A predsa Boh ponúka hriešnikom spôsob, ako môžu byť vyhlásení za spravodlivých a zmieriť sa s Ním. Pretože Kristus niesol trest za náš hriech na kríži, Boh môže byť „spravodlivý a ospravedlňujúci toho, kto je z viery Ježišovej“ (Rim. 3:26). Keď sme teraz zmierení s Bohom skrze Krista, Boh nám dal „službu zmierenia“ (2. Kor. 5:18). Evanjelium je stále odpověďou.

Keď šírimo evanjelium, šírimo skutočnú rovnosť. Evanjelium je pre každého, hlása, že všetci sme učeniní na Boží obraz, všetci sme hriešni, všetci milovaní Bohom a že Kristus zomrel za všetkých. Je to evanjelium, ktoré hovorí: „Lebo všetci sme synmi Božími skrze vieru v Kristu Ježišovi... Niet Žida ani Gréka; niet sluhu ani slobodného; niet muža ani ženy, lebo vy všetci ste jedno v Kristu Ježišovi“ (Gal. 3:26-28). Evanjelium je stále odpověďou.

Máme zvesť, ktorá rieši najväčšie potreby ľudstva a túžbu po zmene, spravodlivosti, mieri, zmierení a rovnosti. Veľké poverenie nepotrebuje aktualizáciu ani rozšírenie; musíme ho len poslúchať. A keď poslúchame, Boh mení srdce za srdcom vo chvíli, keď hriešnik príde k viere v Jeho Syna. Stále máme odpověď – „Idte po celom svete a kážte evanjelium každému stvoreniu!“ (Mar. 16:15).

# SVÄTÍ, KTORÍ TRPELI

[5]

## Ján Krstiteľ

Ryan Coleman

„**B**ol muž, poslaný od Boha.“ Po štyroch storočiach Božieho mlčania na svet zostúpila žiarivá nádej (Jána 1:6). Ján Krstiteľ, predbehúň nášho Pána Ježiša Krista, bol nezvyčajný muž, podobne ako jeho predchodca, prorok Eliáš. Najväčší z prorokov niesol strohú správu, jednoduché vystupovanie a rýdzi charakter. Na rozdiel od našich predošlých predmetov uvažovania, život tohto trpiaceho svätého skončil mučeníckou smrťou. Zomrel vediac, že jeho úloha bola splnená: Cesta spasenia bola pripravená a táto cesta viedla priamo k Pánovi Ježišovi Kristovi.

### Opis scény

Správa Jána Krstiteľa zmenila všetko, čo si svet myslel, že vie o náboženstve. Vyhýbal sa jeruzalemským synagógam a kázal v judskej púšti. Rabínske rúcha nahrádzala hrubá ťavia srst'. Vyberanú stravu zákonníckych Židov vymenil za jednoduché jedlo z divočiny. Avšak tieto zámeny bledli v porovnaní s jeho učením.

Prísne a mocné Jánovo varovanie zasiahlo zástupy, ktoré sa zhromažďovali, aby boli pokrstené krstom pokánia (Mar. 1:5). Minulé skutky mŕtveho dreva a suchých pliev a vreteničie plazenie náboženstva musel nahradiť úprimný, starostlivý a zodpovedný život a srdce, ktoré bolo pripravené prijať prichádzajúceho Mesiáša (Luk. 3:7-14).

Popri sile jeho slov, cestu pre Krista osvecoval aj Jánov svätý charakter, sebazapieranie a pokora. Keď Ján hovoril o Pánovi Ježišovi, vraví svojim učeníkom: „On musí rásť a ja sa menšiť. Ten, ktorý prichádza zhora, je nad všetkých“ (Jána 3:30-31).

Ján nebol žiadny sociálny revolucionár, ale jeho priamočiara správa o osobnej zmene a príprave zasiahla aj najvyššie vrstvy Židovskej spoločnosti – zákonníkov, farizejov a kráľov. Tetrarcha Herodes, zahanbený jeho učením, Jána uväznil a nakoniec nechal zabiť. Ján Krstiteľ zomrel ako verný posol Slova Božieho. Môžeme byť potešení tým, že jeho služba dosiahla uznanie u mnohých, vrátane samotného Pána Ježiša.



## Skutočnosť utrpenia

Málokto v západnom svete môže osobne rozumieť tomu, čím prešiel Ján. Bol uväznený za kázanie a jeho smrť prišla bez súdu, obhajoby či zdôvodnenia. Stačilo slovo od Herodesa a poprava bola vykonaná. Nečítame veľa o jeho utrpení. V skutočnosti, Jánove jediné slová z väzenia sa týkajú svedectva Pána Ježiša a nie jeho vlastného súženia (Mat. 11:2-3).

Hoci okolnosti popravy Jána Krstiteľa boli prinajmenšom rozmarné, jeho smrť bola pravdepodobne rýchla. Iní väzni zrejme neobišli tak dobre, keď zomierali umučení, uškrtení či zhodení z vysokých skál. Nepochybujeme však, že trpel. Svetskí historici opisujú väznice v prvom storočí ako temné, chladné, špinavé a nevhodné na dlhodobý pobyt. Väzni boli bití a bičovaní, zamknutí za železnými bránami v reťaziach, pričom očakávali takmer istú popravu (Skut. 16:23-26).

## Odpoveď trpiaceho

Zodpovednosťou Jána Krstiteľa bolo kázať o prichádzajúcom Mesiášovi a krstiť tých, ktorí činili pokánie a očakávali Ho. Bol verný tomuto poslaniu, poukazujúc na Krista a denne kázuc o spravodlivosti na mieste za Jordánom; zdalo by sa, že bol vždy k dispozícii pre tých, ktorí túžili prijať Božie Slovo. Môžeme počuť radosť a úctu v jeho slovách, keď zvolal: „Hľa Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!“ (Jána 1:29).

Zamyslime sa teda nad tvrdosťou toho, keď namiesto oslovovania zástupov a denného konania Božieho

diela prešiel do temného uväznenia. Práve tu, v odpovedi na jeho utrpenie, vidíme rýdži charakter Jána Krstiteľa. Ján poslal poslov, svojich vlastných nasledovníkov, aby sa spýtali Pána Ježiša: „Či si ty ten, ktorý má prísť, a či máme čakať iného?“ (Mat. 11:3).

Prečo sa takto pýtal? Niektorí vravia, že keď Ján počul o zázrakoch Pána Ježiša, cítil ľútosť nad sebou a položil túto otázku, aby pripomenul Pánovi svoje súženie. Iní naznačujú, že v mysli toho, ktorý povedal, „Hľa Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!“, bola pochybnosť. Prosím, dovoľte mi navrhnúť inú možnosť: Ján zasvätil svoj život kázaniu o prichádzajúcom Mesiášovi a krstu tých, ktorí uverili. Teraz trpel vo väzení a nemal možnosť pokračovať vo svojej fyzickej, prípravnej práci. Bola jeho úloha splnená? Bol Mesiáš zjavený? Potvrdením Pána Ježiša mohol Ján prijať trest vo väzení, celkom sa skloniť a dať plný priestor Pánovi Ježišovi Kristovi. Mohol Ján odpovedať spôsobom, ktorý by bol vznešenejší alebo by viac oslávil Krista?

Aká to bola odvaha! Aká úcta voči Kristovi! Všimnime si Jánovu pokoru v skúške. Počujme, ako Pán Ježiš zhrnul život tohto oddaného a pokorného muža: „Ameň vám hovorím, že nepovstal medzi splodenými zo žien väčší nad Jána Krstiteľa; ale ten, kto je menší v nebeskom kráľovstve, je väčší ako on“ (Mat. 11:11).

## Výsledok

Ján Krstiteľ vylial svoj život v službe Bohu a k oslave Pána Ježiša Krista. Kázal Slovo! Keď väzenie a smrť učinili koniec tejto plodnej činnosti, mohol



odpočinúť vediac, že veľa duší bolo pripravených, aby prijali Pána Ježiša ako Mesiáša, Božieho pomazaného. Keď sa Pán Ježiš vrátil k Jordánu, kde Ján najprv krstil, „mnohí prišli za ním a hovorili, že Ján síce neurobil nijakého divu, ale vraj všetko, čo Ján povedal o tomto, bola pravda. A mnohí tam uverili v neho“ (Jána 10:41-42).

Môže pre veriaceho existovať lepšie hodnotenie? Napriek súženiam, všetko, čo povedal o Pánovi Ježišovi, bola pravda! Mnohí uverili pre Jánove svedectvo. Vskutku, lepšie hodnotenie

existuje. V Mat. 11, sám Pán sa pýta zástupov: „Alebo čo ste vyšli vidieť? Človeka odiateho mäkkým rúchom?“ Verejne hovorí o Jánovi, že bol viac než prorok, keď ho nazýva „môj anjel“ (v. 10).

Kiežby takéto povzbudenie Jána, ktorý trpel vo väzení, aj nás viedlo v našej pokornej službe! Jánove skúsenosti mažu každú pochybnosť, že každý, kto je povolaný k obeti a utrpeniu pre Božie Slovo, prináša pravé potešenie Pánovi Ježišovi a oslavuje Ho svojím životom.

## Otázky mladých

Alan Summers, Škótsko

### Aký má byť môj postoj ku vzdelaniu?

Debaty o význame vzdelania sa zvyčajne vyostrujú, keď deti idú na strednú školu. V tomto období žiaci prechádzajú skúškami, ktorých výsledok zásadne ovplyvní ich budúce zamestnanie. Deti môžu začať pociťovať tlak zo všemožných strán. Niektoré deti vyvíjajú nátlak samé na seba. Iné ho prežívajú zo strany rodičov. Môže tu byť tiež tlak zo strany školy. Každé dieťa je týmto tlakom ovplyvnené ináč. Niektoré deti sú odolnejšie a dokážu s ľahkosťou zvládnuť očakávaná

rodičov či učiteľov. Pre iné je to ťažkým bremenom. Môžu byť ustráchané a pohltené snahou o úspech. Hoci tlak môže byť dobrá vec a povzbudiť dieťa k dobrému výkonu, môže tiež uškodiť. Rodičia by mali byť opatrní, aby na svoje deti príliš netlačili. Páči sa mi táto parafráza Pavlovej rady: „Rodičia, nebudte príliš tvrdí na svoje deti, aby ste nezlomili ich ducha“ (Kol. 3:21). Hoci Biblia učí, že rodičia majú vychovávať svoje deti, nepožaduje, aby ich deti mali akademické úspechy. Pán Boh sa viac zaujíma o ich duchovný vývoj. Na druhej strane, Biblia tiež učí, že deti veriacich rodičov majú oslavovať Pána vo všetkom, čo robia (Kol. 3:17,23). To znamená, že sa majú čo najviac snažiť.

### Mal by som ísť na vysokú školu?

Ak ťa Pán Boh požeňná schopnosťou a prostriedkami k štúdiu na vysokej škole, mal by si ísť. Dobrý

titul je cennou výhodou na trhu práce. Zároveň je však univerzita často cintorínom pre mladého veriaceho. Je veľa dôvodov, prečo sa veci môžu pokaziť. Často sú títo mladí ľudia po prvý raz mimo domova a nemajú ešte vlastné presvedčenia, ktoré sú potrebné, aby sa dokázali strániť pokušeniu alkoholu a zlej spoločnosti. Prostredie vysokej školy môže byť pre nich veľmi nebezpečné. Avšak z toho istého dôvodu to môže byť aj „stvorenie“ nového kresťana. Niekedy je nutné byť vystavený protivenstvu či ťažkostiam, aby sa vyvinulo pevné osobné presvedčenie. V pohodlí domova sa môže charakter vyvíjať pomaly, ale v zatažkávacej skúške univerzity je možné dosiahnuť rýchly pokrok. Keď je človek preč z domu, je zvyčajne dôležité rozvíjať priateľstvá s inými, podobne zmýšľajúcimi kresťanmi. Mladí študenti odlúčení od domova závisia od pohostinnosti kresťanských rodín viac, než si môžu pomyslieť. Starostlivosť o študentov je vznešené dielo.

Niektoré študijné predmety môžu zasiahť pochybnosť do mysle mladého veriaceho. Mnohé disciplíny, najmä v oblasti prírodných a spoločenských vied zahŕňajú učenie o evolúcii a z nej odvodených konceptoch. Znovu je tu dôležité povedať, že mladý kresťan sa musí naučiť pevne stáť. Študenti sa potrebujú naučiť schopnosti rozlišovať a brániť svoj kresťanský svetonázor. Svet nikdy nebol prívetivý k veriacim a svet vysokej školy v tomto nie je iný. Je potrebná múdrosť a je dôležité hľadať radu starších veriach pri rozhodovaní. Nie vždy sa starší ľudia mýlia!

## A čo domáca výučba?

Domáca výučba sa v posledných rokoch stáva čoraz populárnejšou. Pritahuje mladé páry, ktoré si neželajú vystaviť svoje deti výzvam štátneho vzdelávania. Často to funguje dobre, zvlášť, pokiaľ sú rodičia dôslední v snahe uspieť a sú v spojení aj s inými, ktorí vyučujú deti doma. Existuje množstvo materiálov, ktoré domácu výučbu uľahčujú, či už online, alebo v papierovej forme. Pre misionárov bola domáca výučba vždy najlepšou možnosťou v krajinách, kde je školský systém nevyhovujúci, alebo ak si neželali poslať svoje deti do internátnej školy. Na druhej strane je to veľmi náročné. Rodičia, ktorí chcú svojim deťom poskytnúť disciplínu i možnosti, ktoré potrebujú, musia byť tomuto cieľu silne oddaní. Ak rodičia nedokážu naplniť potreby dieťaťa, nemusí to byť ideálna možnosť. Druhou ťažkosťou je, že výučba doma zvyčajne spomaľuje socializáciu dieťaťa. Hoci ihrisko či trieda je často pre dieťa náročným prostredím, je predstaviteľom sveta, s ktorým sa jedného dňa budú musieť stretnúť. Nie vždy je múdre izolovať dieťa od týchto vplyvov, keďže skôr či neskôr im budú musieť čeliť sami. Môj názor je, že je lepšie nechať dieťa chodiť do štátnej, alebo, ak si to rodičia môžu dovoliť, súkromnej školy, a zároveň sa pokúsiť zmierniť tieto dopady poskytnutím silného kresťanského vplyvu v domácnosti. Toto však nemusí fungovať pri každom dieťati či v každej situácii, takže je i tu potrebná múdrosť.

► *Pokračovanie nabudúce*

# KEĎ SI SLOVÁ ODPORUJÚ

## [5] Život a jeho priorita

A. J. Higgins

Urobte si prieskum medzi vašimi priateľmi v škole, alebo v práci. Spýtajte sa ich: „Čo je najdôležitejšia vec v živote?“ Ich odpovede sa budú líšiť a pravdepodobne budú závislé od vekovej skupiny. Pre niektorých to bude rodina či vzťahy; iní budú klásť dôraz na dosiahnutie životných cieľov. Pre mnohých a možno dokonca pre väčšinu, odpoveďou bude šťastie či zábava.

Pavlov opis posledných dní zahŕňa mužov a ženy, ktorí budú „milovať rozkoš“ (2. Tim. 3:4). Hoci milovanie rozkoše je v ľudskej prirodzenosti už od 4. kapitoly 1. knihy Mojžišovej, naša generácia ho dovedla do dokonalosti. Mánia po zábave je znásobená tým, že honba za rozkošou nachádza množstvo spôsobov, ako je možné ju dosiahnuť. Existujú celé priemyselné odvetvia venované zábave a tieto patria medzi najviac ziskové vo svete podnikania. Americké krédo „života, slobody a honby za šťastím“ nikdy nemalo toľko nasledovníkov, ako dnes.

V šťastí samom nie je nič vnútorne zlé. Vždy však musí byť len vedľajším

produktom, nie cieľom. V momente, keď sa stáva cieľom, je odsúdené na seba-zničenie.

Svetonázor, ktorý vidí iba pozemský život, sa podvedome snaží získať čo najviac z prítomného okamihu. Svetská filozofia, ktorá popiera všetko neviditeľné a nadprirodzené a prijíma iba materiálny svet, nájde svoje naplnenie jedine v získavaní alebo zažívaní. Od spôsobu myslenia, ktoré nevidí večnosť, Boha a Jeho slovo, nemôžeme čakať nič iné.

Spoločenské normy nevyhnutne ovplyvňujú naše myslenie. Hoci možno otvorene nenazývame „zábavu“ prioritou našich životov, možno ju vidíme ako nutnú súčasť všetkého, za čím sa ženieme, dokonca aj našich „duchovných“ cieľov a aktivít. Byť smrteľne vážny nie je žiadna cnosť či duchovný zisk; avšak zábava nikdy nemôže byť legitímnym cieľom pre veriaceho v Pána Ježiša Krista, ktorý je nazvaný „muž bolesti“.

Samotné zoradenie priorít v živote je prioritou života. V Pavlovej modlitbe vo väzení vo Fil. 1, jedna z jeho prosieb za veriacich vo Filipách bola, aby „boli

schopní posúdiť, čo je dobré“ (1:10). Túžil, aby dokázali rozoznať, čo je v živote skutočne dôležité. Zvyšok epištoly sa zaoberá „vecami, na ktorých záleží“. Akoby však chcel zhrnúť svoje myšlienky na samom konci, vyjadruje svoju najvyššiu prioritu v živote: „Mne je žiť Kristus“ (1:21). Predtým, než domýšľavo usúdime, že to jednoducho znamená postaviť duchovné veci na prvé miesto a zatlieskame si, že sme na správnej ceste, uvažujme, čo toto vyjadrenie nehovorí.

„Mne je žiť zhromaždenie.“ Hoci by to bol vysoký a vznešený cieľ a túžba, je to oveľa menej, než hovorí Pavel. „Mne je žiť kázať.“ Žiaľ, nahrádzam Krista mojou vlastnou prácou pre Neho. Preskúmaj svoj život. Je to nejaká duchovná aktivita, čo môžeš vložiť na koniec vety „Mne je žiť...“? Alebo je to skutočne sám Kristus?

Hoci nikomu, ani sebe to neželám, ani nemocničná posteľ nemôže prekážať tomu, aby mi bol žiť Kristus. Postihnutie tomu tiež nemôže zabrániť. Môže byť prekážkou môjmu kázaniu, evanjelizačnej, či pastierskej činnosti. Nemôže však byť prekážkou životu, ktorý má Krista ako svoj cieľ. Ak je prioritou môjho života poznať Jeho a zjavovať Ho druhým, toto môžem konať uprostred akýchkoľvek okolností, ktoré Pán Boh dopustí do môjho života. Písať tieto slová je pre mňa náročné, pretože poznávam, že som ďaleko od tejto úrovne duchovného rastu a zároveň nechcem

privolávať chorobu či postihnutie. Avšak pravda ostáva pevnou, aj keď ju my nedokážeme v plnej miere žiť vo svetle.

Keď Pavel písal svoj list zboru vo Filipách, bolo to, akoby zhromaždeniu hovoril: „Uistite sa, že najdôležitejšia vec vo vašom živote je tá najdôležitejšia vec vo vašom živote.“ V 1. kapitole je jeho prioritou Kristus. Výsledkom je, že v 2. kapitole zjavuje Kristovu myseľ druhým nezištnou obeťou a službou. V 3. kapitole je to „zvrchovanosť známosti Ježiša Krista, môjho Pána“ (3:8), ktorá vyviera z jeho túžby žiť s Kristom. A v 4. kapitole je to pokoj Boží, ktorý vo všetkých okolnostiach slúži ako kotva jeho duše. Je si dobre vedomý, že každé súženie a skúška, ktoré dopustí a pripraví milujúci a vševedúci Boh, ho viac priblíži k Tomu, pre ktorého žil.

Ak by ste sa Pavla opýtali, či to bola zábava, zrejme by zvrátil čelo a udivene sa na vás pozrel. Nebolo zábavné byť bitý a kameňovaný; nebola zábava, že každé jeho slovo bolo preosiate kritikmi a každý jeho krok posudzovaný jeho nepriateľmi. Ktovie, či slovo „zábava“ vôbec bolo v Pavlovom slovníku; je isté, že sa nenachádza v jeho spisoch! Avšak radosť, pokoj, naplnenie – týmito jeho život a jeho listy prekypovali!

Vystríhajte sa teda tejto vlny tlaku svetskej a materialistickej spoločnosti, ktorá všetko meria množstvom „zábavy“. Ale zvlášť sa vystríhajte tohto pseudo-duchovného štandardu, ktorý chce nahradiť Krista samotného našou činnosťou pre Neho.

► *Pokračovanie nabadúce*



**PRAVDA OSTÁVA PEVNOU, AJ KEĎ  
JU MY NEDOKÁŽEME V PLNEJ  
MIERE ŽIŤ VO SVETLE.**

# VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNĚJÚ

[5] Boh je všemohúci

Ian Gibson

**B**ožou vlastnosťou je, že je všemocný. Je všemohúci Boh a má moc urobiť všetko, čo je v súlade s Jeho charakterom. Táto vlastnosť sa odráža v Jeho mene El Šaddaj, ktoré bolo prvýkrát oznámené Abramovi (1. Moj. 17:1) a je často používané v knihe Job: „Čo do Všemohúceho, nenajdeme a nevystihneme ho; je prevysoký v sile“ (Job 37:23). Boží všemocný čin stvorenia obzvlášť zjavuje Jeho „večnú moc a Božstvo“ (Rim. 1:20), pričom necháva človeka bez výhovorky. Ako Stvoriteľ svojim Slovom povolal svet ku existencii: „Lebo on povedal, a stalo sa; on rozkázal, a postavilo sa“ (Žalm 33:9).

V Žalme 139 Dávid premýšľa o Božích vlastnostiach ako vševedúcnosť (v. 1-6), všadeprítomnosť (v. 7-12) a všemohúcnosť (v. 13-18) vo vzťahu k Božej stvoriteľskej moci, ktorú Dávid zvelebuje v spojení so svojim vlastným bytím. Božia stvoriteľská moc pôsobila pri jeho formovaní a ochrane pred narodením: „Usnoval si ma v živote mojej matky“ (v. 13). Hoci sa to udialo

skryté pred ľudským pohľadom, no pod dohľadom všemocného Boha, keď bol Dávid „hrozne a predivne utvorený“ (v. 14) a „učiný v skrytosti“ (v. 15), akoby utkaný (v. 13), učený pre Božie potešenie a Jeho cieľ. Pán Boh utvoril naše údy (v. 16), ako hrnčiar suverénne tvaruje hlinu, podľa vzoru, zapísaného v Jeho vlastnom návode. Od momentu počatia sú všetky jednotlivé ľudské bytosti dielom Božieho formovania a plánu, svedectvom Božej stvoriteľskej moci. S pohľadom na takú predivnú Božiu zručnosť pred narodením je myšlienka potratu nenarodenej ľudskej bytosti skutočne neprípustná.

Viacere úseky Nového Zákona pripisujú minulé dielo stvorenia Božiemu Synovi (Kol. 1:16) a hovoria o Jeho súčasnej stvoriteľskej moci (Kol. 1:17; Žid. 1:3). Keď Pán Ježiš chodil ako človek po tejto Zemi, často zjavoval túto Božiu moc nad neživým, ako aj živým stvorením. Učeníci sa právom divili, keď utíšil búrku na mori a stvorenie bolo okamžite poslušné povedanému slovu Stvoriteľa.

Jeho všemocnosť sa ďalej ukázala v uzdravovaní tých, ktorí boli dovedení k Nemu s rôznymi chorobami i vtedy, keď kriesil mŕtvych späť k životu.

Spasiteľovu stvoriteľskú všemohúcnosť obzvlášť vidíme na Golgote. Písmo hovorí, že „bol ukrižovaný zo slabosti“ (2. Kor. 13:4), keď dovolil prevráteným ľuďom, aby Ho zajali v Getsémane a nakoniec Ho pribili na kríž. Ale v tejto zdanlivej slabosti, okolo deviatej hodiny zvolal z kríža mocným hlasom a stvorenie odpovedalo silným zemetrasením; hroby svätých sa otvorili a opona chrámu bola roztrhnutá vo dvoje od vrchu až dole. „Vtedy stotník a tí, ktorí s ním strážili Ježiša, vidiac zemetrasenie a to, čo sa dialo, báli sa veľmi a hovorili: Toto bol naozaj Syn Boží“ (Mat. 27:54). Toto zjavenie Božej všemohúcnosti je mimoriadne povzbudivé pre všetkých veriacich; náš požehnaný Spasiteľ mal všetko pod kontrolou aj na kríži, a vo svojej všemocnosti potom sklonil hlavu, poručil svojho ducha do rúk Otca a dobrovoľne zomrel.

Keď premýšľame o tejto Božej vlastnosti, všemohúcnosti, ako o pravde pre upevnenie všetkých veriacich, pripomeňme si učenie apoštola Pavla v Efeze. Pavel sa modlí, aby sme poznali „nesmiernu veľkosť jeho moci, vzhľadom na nás veriacich podľa pôsobenia sily jeho vlády“ (Efež. 1:19). Táto mocná sila bola zjavená v Kristovi, v Jeho slávnom zmŕtvychvstaní a v Jeho slávnom povýšení na tróne po Božej pravici, nado všetkým, so všetkými vecami pod Jeho nohami (Efež. 1:20-22). Úžasná veľkosť Božej moci vzala nášho Spasiteľa z hrobu na

najvyššie miesto v nebi, na trón Boží, podľa Božej spravodlivosti, pretože On je hodný, aby bol „vyvýšený a vznešený a veľmi vysoký“ (Iza. 52:13).

V Efežanom 2, tá istá veľká Božia moc pôsobí na veriacich v našom spasení v jednote s Božou milosťou. Súc duchovne „v previneniach a hriechoch“ (v. 1), potrebovali sme byť duchovne „oživení s Kristom“ (v. 5), a potom nás „spolu vzkriesil a spolu posadil v ponebeských oblastiach v Kristu Ježišovi“ (v. 6). Božia moc duchovne vyvýšila veriacich na miesto nebeského požehnanie, zjednotených v Kristovi, kde zakúšame „každé požehnanie duchovné v ponebeských oblastiach v Kristovi“ (Efež. 1:3). Satanova snaha je opačná - „duch, ktorý teraz pôsobí v

BOŽIA MOC VŽDY ZVÍŤAZÍ  
V SPASENÍ KAŽDÉHO VERIACEHO.



synoch neposlušnosti“ (2:2); no Božia moc vždy zvíťazí v spasení každého veriaceho, „lebo sme jeho dielom, stvorení v Kristu Ježišovi nato, aby sme konali dobré skutky, ktoré Bôh vopred pripravil, aby sme v nich chodili“ (v. 10).

Toto vyvýšené miesto súčasných duchovných požehnaní, nerozlučne spojené so vzkrieseným a osláveným Človekom, ktorý je vyvýšený po Božej pravici, je pravdivým postavením každého veriaceho v Pána Ježiša. V myšli a zámere nášho Boha sme už teraz v nebi s Jeho Synom a Otec na nás hľadá tak, že sme „v Kristovi“, večne spojení s Ním. Požehnaná pravda je, že



z tohto miesta slávneho požehnaní nebudeme nikdy vyhnaní, pretože ako veriaci sme „mocou Božou strážení vierou cieľom spasenia, ktoré je hotové, aby bolo zjavené v poslednom čase“ (1. Pet. 1:5). Pravda, že Boh je všemocný, je Božou vlastnosťou, ktorá nás večne upevňuje v Kristovi.

Avšak kým žijeme v tele na tomto svete a očakávame vykúpenie nášho tela pri opätovnom príchode nášho Spasiteľa, ako veriaci sa stretávame s mnohými skúškami. Pravda Božej všemocnosti znamená, že On môže naplniť naše potreby: „A tomu, ktorý môže urobiť nad všetko, nesmierne viac než prosíme alebo rozumieme, podľa moci ktorá pôsobí v nás“

(Efež. 3:20). Spolu s prorokom hovoríme: „Ach, Pane, Hospodine, hľa, ty si učinil nebesia i zem svojou veľkou mocou a svojím vystretým ramenom, tebe nie je nemožnou niktorá vec“ (Jer. 32:17). Nesmieme padnúť do hriechu nevery ako Izraeliti, ktorí spytovali Božiu schopnosť pomôcť, lebo „u Boha je všetko možné“ (Mat. 19:26). Môžeme hovoriť so žalmistom: „Ten, kto býva v skrýši Najvyššieho, bude nocovať v tóni Všemohúceho“ (Žalm 91:1). Spievame spolu so zástupmi nebeských bytostí: „Hallelujah! Pretože prevzal kráľovstvo Pán, náš Bôh, ten Všemohúci“ (Zjav. 19:6).

## VYTRHNUTIE

### [1] Naša požehnaná nádej

David Petterson

**P**avel učí veriacich, aby „očakávali blahoslavenú nádej a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista“ (Tít. 2:13). Keďže tento príkaz platí aj do prítomného veku, verím, že táto „blahoslavená nádej“ zahŕňa aj vytrhnutie Cirkvi.

Učenie o vytrhnutí, ako o úteche pre Cirkev, zažíva mnohé útoky.

Populárni autori a blogeri (mnohí z nich reformovaní) účinne odvrátili mnohých kresťanov od viery vo vytrhnutie. Možno beletrizované scenáre posledných časov v knihách a filmoch viedli niektorých k myšlienke, že samotné vytrhnutie je len beletriou. Zažíva evanjelický svet dobu „post-vytrhnutia“?

Tieto útoky často prebiehajú



nejako takto:

1. Slovo „vytrhnutie“ sa v Písme nenachádza. Hoci je to pravda pre anglické preklady Biblie, tento bod nie je nutne dôležitý. Latinská Biblia obsahuje slovo „rapio“ (1. Tes. 4:17) a anglický výraz „rapture“ (vytrhnutie) je z tohto slova odvodený. „Rapio“ znamená „uchmatnúť alebo vytiahnuť“.

2. Vieru vo vytrhnutie začal okolo roku 1830 učiť John Nelson Darby, a preto nebola prijímaná ako doktrína počas väčšiny histórie kresťanstva. Naopak, môžeme poukázať na to, že iní kresťanskí pisatelia verili vo vytrhnutie veľa storočí pred Darbom.

3. Kresťania, ktorí veria vo vytrhnutie, chcú len uniknúť a nechcú pomôcť s mnohými problémami nášho sveta. Mnohí misionári však šírili evanjelium, pričom verili vo vytrhnutie Cirkvi.

Odhliadnuc od útokov, dôležité je hľadiť na Písma.

### Zaslúbenie vytrhnutia

Pán Ježiš v Jána 14:3 zaslúbil: „Prijdem zase.“ Kam odišiel? Spomeňme si, že Pán Ježiš povedal tieto slová učeníkom, ktorí smútili, pretože im práve oznámil, že odíde (13:33,36). Neskôr (16:7) im hovorí, že to, že odíde, bude pre ich úžitok. Takže kam šiel? Tam, kde bol predtým, než prišiel na zem. „Vyšiel som od Otca, a prišiel som na svet, a zase opúšťam svet a idem k Otcovi“ (16:28). V 16. kapitole trikrát hovorí, že ide k Otcovi (v. 10, 17, 28). Kde je Otec? V Otcovom dome (14:2 – „V dome môjho Otca je mnoho príbytkov“). Čo je Otcovým domom? Nebo, miesto, z ktorého

prišiel.

Hovorí, že pri tomto „opätovnom príchode“ si nás „poberie k sebe, aby sme tam, kde je On, aj my boli“ (14:3). Pán Ježiš zaslúbil, že príde zase a vezme učeníkov na miesto, kam ide.

Musíme zdôrazniť, že väčšina kresťanov verí v Kristov návrat. To, v čom sa názory rôznia, je čas tohto príchodu. Mnoho kresťanov verí v jediný Kristov návrat na zem, keď ustanoví svoje kráľovstvo a/alebo stvorí nové nebo a novú zem. Je možné, že Pán Ježiš v Jána 14 odkazuje na toto? Ak áno, čakali by sme, že povie: „Prídem zase a vy ma vezmete ku sebe tam, kde ste vy, aby som tam bol aj ja.“ Avšak On hovorí pravý opak: „Poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli“ (14:3). Kristus príde, aby nás vzal odtiaľto (zo zeme), aby sme boli s Ním tam (v nebi), a je to zaslúbenie! Boh vždy naplní svoje sľuby.

### Ukážky vytrhnutia

Boli už aj iné vytrhnutia. Ako môžeme definovať „vytrhnutie“? William Mounce opisuje jeden z významov slova použitého v 1. Tes. 4:17 (grécky harpazó) takto: „Božia činnosť v telesnom a zázračnom presune ľudí z jedného miesta na iné.“ Boli už niekedy jednotlivci telesne a zázračne presunutí z jedného miesta na iné? „A Enoch chodil s Bohom, a nebolo ho, lebo ho vzal Bôh“ (1. Moj. 5:24). Eliáš bol vzatý hore na ohnivom voze, prenesený zo Zeme do neba (2. Král. 2:11). Slovo „harpazó“ je použité aj v Skutk. 8:39: „Duch Pánov uchvátil Filipa, a eunúch ho viacej nevidel.“ Rovnako je tento výraz

použitý o Pánovi Ježišovi, ukázanému ako dieťa v Zjavení 12:5, kde bol „vytrhnutý“ k Bohu a k Jeho trónu. Vidíme teda, že boli aj iné udalosti vytrhnutia. Prečo by malo byť Kristovo zaslúbenie, že to isté učiní so svojimi, považované za nezvyčajné?

Dokonca aj po vytrhnutí Cirkvi bude ešte ďalšie vytrhnutie. Počas doby súženia budú zabití dvaja svedkovia v Zjavení 11, no potom vstanú. Následne si čítame, že „Vystúpili do neba v oblaku“ (v. 12).

### **Kto bude mať účasť na vytrhnutí?**

Pán Ježiš dáva svojim učeníkom v Jána 14 toto zaslúbenie: „Prijdem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli.“

Pavel píše o účastníkoch vytrhnutia jasnejšie. V 1. Tes. 4:16 hovorí, že mŕtvi „v Kristu“ vstanú najprv. Nie všetci mŕtvi vstanú pri vytrhnutí, iba tí „v Kristu“. Z toho vyplýva, že tí, ktorí budú „živí a ponechaní“ a „razom s nimi vychvátení“ sú tiež „v Kristu“. Kto sú títo „v Kristu“? Sú to veriaci doby Cirkvi. O starozákonných

veriacich nikdy nečítame, že by boli „v Kristu“ – pre týchto prichádza čas vzkriesenia na konci sedemročného súženia (Dan. 12:1-2,13).

Toto súhlasí s obrazom Krista ako ženícha a Cirkvi ako Jeho nevesty. Prichádza, aby si vzal svoju nevestu, ktorú On vykúpil, aby bola s Ním v Otcovom dome, kde pre ňu pripravil príbytok. Toto sa tradične dialo v rámci židovských zvykov v prvom storočí. Ženích opustil svoje miesto bývania (otcov dom), odcestoval na miesto bývania nevesty, zaplatil cenu, za ktorú ju kúpil a potom odišiel, aby pripravil príbytok, ktorý bol zvyčajne prístavbou k existujúcemu otcovmu domu. Toto učinil aj Kristus. Opustil nebo (Otcov dom) a prišiel tam, kde sme žili my (zem). Zaplatil veľkú cenu aby nás učinil svojimi (preliatím svojej krvi). Potom sa vrátil do nebies, aby nám pripravil miesto. Jeho návrat k Otcovi zahŕňal smrť a vzkriesenie, a tým nám i pripravil miesto v nebesiach. Teraz očakávame Jeho návrat. Veriaci doby Cirkvi majú výsadu, že budú účastníkmi vytrhnutia – ktoré je stále našou požehnanou nádejou.

# **OSPRAVEDLNENÍ!**

Russell Coleman

**K**ed' Pavel a Barnabáš prišli do starovekého mesta Antiochie v Pisídi, vošli do synagógy.

Práve tu Pavel kázal podivuhodnú správu o ospravedlnení v Kristovi vierou, teda nie skrze Mojžišov zákon.

Túto kázeň môžeme rozdeliť do troch častí, pričom každá začína slovom „bratia“ (v. 15, 26, 38).

### Zaslúbenie Spasiteľa

Vo verši 15, keď Pavla s Barnabášom oslovili „bratia“ a vyzvali ich hovoriť, Pavel pokynul rukou a postavil sa, aby kázal. Vysvetľuje, ako Boh od východu z Egypta až po vládu kráľa Dávida pracoval na naplnení Svojho zaslúbenia, že dá Izraelu Spasiteľa Ježiša. Pavel potom hovorí o Jánovej službe a o tom, ako pripravil cestu pre Krista kázaním krstu pokánia. Ukazuje, že Kristus prišiel skrze Dávida, ako bolo zaslúbené, a že prorok Ján ohlasoval Jeho príchod. Pavel potom vysvetľuje, ako bol Spasiteľ odmietnutý, ukrižovaný a znovu vzkriesený.

### Príchod Spasiteľa

Vo verši 26 Pavel pokračuje: „Mužovia bratia, synovia rodu Abrahámovho a ktorí sa medzi vami boja Boha, vám je poslané slovo tohoto spasenia.“ Vodcovia v Jeruzaleme odmietli a ukrižovali toho, ktorý bol poslaný od Boha. Urobili to, pretože Ho nepoznali a nerozpoznali hlasy prorokov, ktorí Ho ohlasovali v Písmach. Keď odsúdili Ježiša Krista na smrť, naplnili tým Písma. Pavel sa teraz obracia k samotnému jadrú tejto správy. Kristus zomrel, bol pochovaný a vstal z mŕtvych! Božie zaslúbenie bolo naplnené. Pavel cituje tri miesta zo Starého Zákona (Žalm 2:7;

Iza. 55:3; Žalm 16:10), aby dokázal svoje tvrdenie ohľadom Kristovho vzkriesenia.

### Ospravedlnenie vierou v Spasiteľa

Vo veršoch 38-39 Pavel končí slovami: „Nech vám je tedy známe, mužovia bratia, že skrze toho sa vám zvestuje odpustenie hriechov, a od všetkého, od čoho ste v zákone Mojžišovom nemohli byť ospravedlnení, v ňom sa ospravedľuje každý, kto verí.“ Zákon nemohol urobiť to, čo Pán Ježiš Kristus mohol – poskytnúť odpustenie hriechov a ospravedlnenie pred Bohom. Ospravedlnenie je Boží skutok, ktorým vyhlasuje hriešnika veriaceho v Pána Ježiša Krista za spravodlivého. Je založené na Jeho milosti, je to dar, prijímaný vierou a stojí na vykúpení, ktoré je v Kristovi Ježišovi (Rim. 3:24; Gal. 2:16).

Pavel ohlasoval zástupu v synagóge naozaj dobré správy. Vystríhal ich, že teraz, keď počuli zvest' evanjelia, zodpovednosť je na každom jednom z nich (v. 40-41). A ty musíš odpovedať tiež. Čo s tvojimi hriechmi? Ako sa postavíš pred Boha? Žiadne dobré skutky nemôžu zmeniť minulosť človeka, ani odstrániť škvrnu hriechu. Jedine Kristova smrť poskytla Bohu základ, na ktorom môže ospravedlniť veriaceho hriešnika. Jedine Kristova krv uspokojila Božie spravodlivé nároky a môže priniesť hriešnikovi pokoj s Bohom (Rim. 1:5,9). Ako Pavel vystríhal vo svojich dňoch, aj my dnes vystríhame: „Hľadte“ – odmietnuť túto zvest' znamená zavrieť oči pred pravdou a zahynúť (13:41).



KEĎ ODSÚDILI JEŽIŠA KRISTA NA SMRŤ, NAPLNILI TÝM PÍSMAM.

# POUČENIE ZO SKÚSENOSTÍ Z VÄZENIA

[1]

John Gordon, Severné Írsko

## „Sú to temné časy, ale pred nami leží nádej“

**T**ento nadpis novinového článku nedávno zaujal moju pozornosť. Všetci by sme azda súhlasili, že žijeme v „temných časoch“, a to obzvlášť v posledných mesiacoch, keď sa svetom preháňa pohroma koronavírusu a spôsobuje zmätok a spúšť v ríši úbohého človeka. Nepochybne je to dôsledok neposlušnosti človeka, ktorá má svoj pôvod už vo vzbure proti Bohu na počiatku v záhrade Éden. Počas celých stáročí sveta sa ľudské srdce ukazuje ako to, ktoré sa stále ženie za sebauspokojujúcou žiadosťou, robiac to, čo je dobré v jeho vlastných očiach, pre svoje vlastné potešenie, nehľadiac na normy svätého Boha. „Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej“ (Rim. 3:23).

Autor novinového článku pokračuje tým, že „máme nádej“. Žiaľ, mnohí sa tejto nádeje nedočkajú, keďže smrteľný vírus Covid-19 vezme

život desiatkam tisícov ľudí na celom svete. Mnohí z nich sa dostanú na miesto, kde už nie je žiadna „nádej“, iba večný Boží súd. Verím, že to, čo mal pisateľ článku na mysli, sú dni, keď raz pandémie skončí, vedci vynájdu vakcínu a ľudia sa vrátia k užívaniu si a napĺňaniu života radosťami, ktoré ponúka tento svet. To však nie je zaručené a pre mnohých to nebude nič viac, len nenaplneným želaním.

Vďaka Bohu, vy a ja, ktorí sme vykúpení drahou Kristovou krvou, môžeme skutočne povedať, že „sú to temné časy, ale máme nádej“. Tento svet nie je naším domovom. Putujeme miestom, o ktorom básnik napísal: „Tento svet je širokou pustinou.“ Ako Božie deti máme nádej: niečo, čo je pevné, stále, isté a dostatočné: „Kristus vo vás, nádeja slávy“ (Kol. 1:27).

Svet, aj Boží ľudia, kolektívne aj individuálne, už v minulosti prechádzali „temnými časmi“. Keď som premýšľal o týchto dňoch, moja myseľ sa obrátila k obmedzeniam, ktoré nás zasiahli počas „lockdownu“:

spoločenský odstup, obmedzenia pohybu, nemožnosť zhromaždení Božieho ľudu a návštev núdznych svätých a podobne. Hoci často počujeme, že nepriateľstvo a prenasledovanie Kresťanov môže prísť čoskoro, nikto z nás by si ešte nedávno nevedel predstaviť, že dokonca aj v krajinách, kde sa celý náš život verejne hlása evanjelium, príde čas, keď sa veriaci nebudú môcť stretnúť, aby si pripomínali svojho Pána.

Niektó pripodobnil život v „lockdowne“ k tomu, ako by sme sa stávali väzňami vo vlastnom dome. Chcel by som uvažovať nad niektorými skúsenosťami s väzením, ktoré máme zaznamenané v Písme a dúfam, že z nich získame hodnotné ponaučenia, ktoré nás posilnia v týchto „temných časoch“. Pretože „Každé písmo, vdychnuté Bohom, je aj užitočné na vynaučovanie, karhanie, naprávanie, na výchovné káznenie v spravodlivosti“ (2. Tim. 3:16). A znova, „Lebo všetko, čo je tam prv napísané, je napísané na naše poučenie, aby sme skrze trpezlivosť a skrze potešenie písem mali nádej“ (Rim. 15:4).

### Jozef a jeho trpezlivosť

Keď sa pozeráme na Jozefa, veľmi často ho vidíme ako predobraz Pána Ježiša. Bol nenávidený, opovrhovaný, odmietnutý a predaný, avšak práve on zachránil tých, ktorí k nemu prišli v zúfalej núdzi. Aký úžasný obraz nášho Spasiteľa, ktorý prešiel cez toto a oveľa viac, keď bol tu na zemi! Tu, v predurčený deň, šiel cestou na Golgotu, kde trpel, aby nám daroval večné spasenie.

Prišiel deň, keď bol Jozef uvrhnutý do väzenia, „na miesto, kde boli uväznení väzni kráľovi“ (1. Moj. 39:20). Napriek svojej vernosti a tomu, že žil život v Božej bázni, ktorý sa veľmi líšil od egyptského štýlu života, Boh dovolil, aby bol uväznený. Jozef sa mohol pýtať: „Prečo?“ Musíme si uvedomiť, že aj keď veriaci žije cnostný život ako Jozef, i tak nie je oslobodený od skúšok. Ako napísala Annie Johnson Elint: „Boh nesľúbil, že obloha bude vždy modrá, cesty nášho života vždy posiate kvetmi; Boh nesľúbil slnko bez dažďa, ani radosť bez trápenia, pokoj bez bolesti. Avšak Boh zaslúbil silu na každý deň, odpočinok v práci, svetlo na cestu, milosť v skúškach, pomoc zhora, nekonečný súcit a večnú lásku.“

Dovoľte mi v tomto bode položiť otázku: Čo bolo pre Jozefa vo väzení posilnením a útechou? Odpoveď je celkom jednoduchá a máme ju neraz zapísanú: „Boh bol s Jozefom“.

Počas súčasného „lockdownu“ možno máme sklón byť netrpezliví. Otázka, ktorú sa mnohí pýtajú, znie: „Ako dlho to ešte potrvá?“ Odpoveď je: To vie iba Boh. On vie, ako veľmi nám chýba obecenstvo a zhromaždenia. Túžime, aby sa tieto vzácne chvíle čoskoro obnovili. Spomeňme si však, že Boh dovolil tieto podmienky (nie spôsobil ich), avšak my musíme byť trpezliví tak, ako Jozef. Hoci bol vo väzení niekoľko rokov a keď tam bol uvrhnutý, prišiel o prácu, Pán Boh mal pre neho pripravenú inú úlohu a lepšie veci pre čas, keď bude znovu odtiaľ vyvedený.

Drahý brat, drahá sestra, buďme v našej súčasnej situácii trpezliví.

Pán je s nami každú hodinu každého dňa a On koná svoje dielo tak, ako pri Jozefovi. Nevieme, aké sú Jeho plány s nami, keď skončí súčasná pandémia. V Rim. 12:12 Pavel píše: „v nádeji sa radujúci, v súžení trpezliví, na modlitbe zotrúvajúci.“ Podobne v kapitole 5, vo verši 7 svojej epištoly píše Jakob: „A teda pohovajte, bratia, až do príchodu Pánovho.“

*Nech sa stane Tvoja vôľa, Pane!  
Nech sa stane Tvoja vôľa!  
Ty si Hrnčiar, ja som hlina:  
tvaruj ma a učíš podľa Svojej vôle,  
kým ja čakám, poddaný a tichý.  
Peter a jeho pokoj*

Osobne by som len veľmi nerád kritizoval Petra. Nepochybne urobil veľa chýb, ale kto z nás nie? Ak by som bol náchylný hľadať chybu u Petra a v jeho zapretí poznania Pána, moja myseľ je hneď vedená k slovám, ktoré povedal Pánovi niekoľko dní po Jeho zmŕtvychvstaní: „Pane, ty vieš všetko, ty znáš, že ťa mám rád“ (Jána 21:17).

Po tom, čo sa apoštol Peter vrátil k Pánovi, verne slúžil svojmu Majstrovi. Dovedol k spaseniu tisíce duší keď kázal a položil pevný základ na počiatku doby Cirkvi. Nakoniec v tejto službe prišiel o vlastný život. V jeho epištolách máme zapísané vzácne slová, ktoré napísal. V prvej kapitole svojho prvého listu píše o tých, ktorí „sa rmútia v rozličných pokušeniach (skúškach)“ (1. Pet. 1:6). Toto bol dôkaz ich viery, ktorú Peter popisuje ako „o mnoho cennejšiu nad zlato, ktoré hynie, ale sa ohňom zkušá“. Cieľom týchto skúšok je, aby im „bolo najdené na chválu, na česť a na slávu pri zjavení Ježiša Krista“ (1. Pet. 1:7).

Jedného dňa sa Peter nachádzal vo väzení a „v cele smrti“ čakal na chvíľu svojej popravy, ako to máme zapísané v Skutkoch 12. kapitole. Herodes už predtým pripravil o život apoštola Jakoba a teraz držal vo väzení aj Petra, aby ten po Veľkej noci čelil svojmu osudu. Za Petra však zneli mnohé modlitby. V noci, ktorá mala byť Petrovou poslednou, spal medzi dvoma vojakmi. Aký úžasný pokoj! Tu je, schopný spať, hoci hľadá smrti do očí, pretože poznal pravý pokoj s Bohom. Pán Boh počul, zasiahol a odpovedal na modlitby tým, že ho zázračne zachránil.

V týchto „temných časoch“ sa často strachujeme a starostíme, keď myslíme na svoju rodinu, priateľov, susedov a iných, ktorí nie sú pripravení zomrieť. Je potrebných veľa modlitieb, aby boli zachovaní v tomto čase. Pán Boh počuje a odpovedá na modlitby, ako sa už ukázalo v minulosti a tiež vo vytrhnutí Petra z väzenia. Hoci sa možno bojíme, môžeme mať trvalý pokoj, vediac že o našu večnosť je dobre postarané. Spomeňme si na krásne slová piesne:

*Pokoj mám – a je tichý ako rieka –  
Pokoj, ktorý svet nemôže dať;  
Spasiteľ sám je jeho darca;  
Kiež by som mal istotu, že ten pokoj  
máš aj ty!  
To je moja modlitba – za teba to  
prosím.*

V nasledujúcom článku, ak dá Pán, sa pozrieme na Pavla a Sílasa a ich modlitbu a chválu, a na Pána Ježiša a Jeho zaopatrenie.

► *Pokračovanie nabadúce*



# Pokoj: máš ho?

## Existuje nádej na pokoj?

**N**ekonečné vojny, konflikty a krivdy, ktoré dnes vidíme vo svete, len dokazujú to, čo Biblia hovorí o človeku: „Cesty pokoja nepoznali“ (Rim. 3:17).

Všetky snahy o dosiahnutie mieru zúfalo zlyhávajú, pretože neriešia koreň problému. Pán Boh sám má riešenie na problém pokoja – nie len pre národy, ale aj pre teba. On sa úspešne vysporiadal s hlavnou príčinou každého nepokoja – s hriechom. Teraz ponúka istý a trvalý pokoj pre srdce i svedomie skrze svojho Syna, Pána Ježiša Krista. Počúvajte slová potechy Pána Ježiša: „Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam; nie tak, ako dáva svet, ja vám dávam. Nech sa neľaká vaše srdce ani nestrachuje!“ (Jána 14:27).

## Ako je možné dosiahnuť mier?

Človek nikdy nemôže „uzavrieť mier s Bohom“. Mier si nemôžeme kúpiť ani zaslúžiť, ani ho nemôžeme dosiahnuť našimi slzami, modlitbami a predsavzatiami. Avšak to, čo sme nemohli urobiť my, dokonale a večne učinil Boh!

„Urobiac pokoj skrze krv jeho kríža“ (Kol. 1:20). Čím bol učiný pokoj? Je to dielo nášho Pána Ježiša Krista, ktorý na kríži niesol „kázeň nášho pokoja“ (Iza. 53:5). Celý trest Božieho súdu tam padol na nášho nepoškvrneného Zástupcu. Potom, ako znamenie prijatia Kristovho dokonalého diela, Boh vzkriesil Ježiša Krista z mŕtvych. Mier bol dosiahnutý!

## Ako môžeš vlastniť pokoj?

„Ospravedlnení súc tedy z viery máme pokoj blížiti sa k Bohu skrze svojho Pána Ježiša Krista“ (Rim. 5:1). Jedna vec je, že mier bol dosiahnutý, iná je ho vlastniť. Je to pokoj pre celé ľudstvo, avšak nie vlastnený všetkými ľuďmi. Tento pokoj je nutné prijať a tu prichádza na scénu viera.

Viera berie Boha za slovo. Po prvé, uznáva stratený stav človeka: „Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej!“ (Rim. 3:23). Ďalej, viera prijíma Pána Ježiša Krista ako osobného Pána a Spasiteľa tým, že dôveruje Jemu, ktorý zomrel a znova vstal, aby odňal hriech. Všetci, ktorí veria v Neho, prijímajú tento požehnaný pokoj. Môžeš ho mať aj ty – už dnes!

Keď svojou vierou spočinieme na Pánovi Ježišovi Kristovi, dostávame oveľa viac, než len pocit pokoja; začína sa náš skutočný, večný vzťah s Bohom. Veriaci už nie je viac predmetom hnevu a súdu, ale stáva sa objektom Božej záľuby a Boh na neho hľadá ako na spravodlivého. Môžeš aj ty, milý čitateľ, povedať: „Mám pokoj s Bohom“?

## Máš pokoj?

„On je náš pokoj“ (Efež. 2:14). Pokoj nepochádza z nás samých. Pokoj prichádza z poznania Pána Ježiša Krista ako Spasiteľa a Pána. Veriaci má pokoj vo svedomí ohľadom hriechov a pokoj v srdci ohľadom okolností. Pán Ježiš povedal: „To som vám hovoril nato, aby ste mali vo mne pokoj“ (Jána 16:33). Preto, „Nože si zvykni s ním a maj pokoj“ (Job 22:21).



# Dobré zvesti z neba

## LEIK NA PANDÉMIU

V posledných mesiacoch vedci, zdravotnícki experti a výskumníci bez prestávky pracovali na hľadaní lieku, alebo vakcíny na Covid-19. Obrovské množstvo peňazí bolo investovaných do týchto projektov a človek skúsil takmer všetko, aby našiel riešenie na túto celosvetovú pandémiu. Medzitým veľa ľudí zomiera a štatistiky sú alarmujúce. Vírus sa rozšíril po celom svete úžasnou rýchlosťou len niekoľko týždňov po prvotných správach o jeho výskyte vo Wuchane v Číne. Nikto nebol ušetrený: bohatí, chudobní, slávni aj neznámi, nábožní aj neveriaci; všetky skupiny ľudí sú zasiahnuté jeho ničivými prejavmi. Prekročil všetky hranice a žiadny štát, okres, mesto či kontinent nemohol zastaviť jeho rýchly postup.

Existuje však aj oveľa väčší, celosvetový problém, ktorý je len málokto ochotný priznať a hovoriť o ňom. Nie je to len záležitosť mesiacov, sužuje ľudstvo už od počiatku dejín, od prvého nešťastného okamihu vzbury a neposlušnosti, ktorých sa dopustili Adam a Eva v záhrade Éden, ako je to zaznamenané v 1. knihe Mojžišovej kapitole 3. Malo to pre nich katastrofálne následky – boli vyhnaní z tohto pozemského raja a medzi nimi a Bohom vznikla široká priepasť. Odvtedy je každá ľudská bytosť v každom pokolení, ktorá sa rodí na

tento svet, s výnimkou Pána Ježiša, zasiahnutá a nakazená smrteľným „vírusom“ hriechu. Každý jednotlivec je pozitívny! „Preto jako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili“ (Rim. 5:12).

Aké vážne to je? Tak vážne, ako vecne to popisuje Jakob: „...a hriech, keď je vykonaný, plodí smrť“ (Jakob 1:15). Poškodzuje nás telesne, duševne aj duchovne; každá časť stvorenia je zasiahnutá a neexistuje oblasť, kde by nebolo cítiť jeho strašné účinky. Je zdrojom ľudských sĺz, príčinou chorôb a smrti; napĺňa nemocnice a psychiatrické liečebne a nakoniec privádza ľudské bytosti až do hrobu. Čo je však horšie, ak sa ním nezaobráame, spôsobí večné zatratenie od Boha v pekle a v ohnivom jazere, v nekončiacich mukách a výčitkách, odkiaľ niet úniku.

Máme nejakú nádej? Existuje účinná liečba? Vďaka Bohu, On nám daroval jediný liek na tento najzávažnejší z neduhov: účinkuje na sto percent bezohľadu na závažnosť prípadu alebo dĺžku trvania tejto „najhoršej z chorôb“. Jeho liečivá sila pôsobí v každej krajine a podnebí, a na celom svete sú milióny tých, ktorí ochotne svedčia o jeho odskúšanej účinnosti.

Je drahý? Boh musel dať svojho jednorodného Syna; dokážeš vypočítať cenu tohto daru? Aby zachránil životy trpiacich, Boží Syn položil Svoj život. Jediný, kto mohol priniesť liek, musel byť sám prostý tejto nákazy, imúnny voči akémukoľvek prenosu. Na kríži vykonal všetko,

čo Boh požadoval, aby nám mohol odpustiť, očistiť nás od každého hriechu a aby sme mohli dostať večný život. Pre Boha Otca a Pána Ježiša Krista bol tento liek nepredstaviteľne drahý, no predsa nám ho ponúkajú zadarmo, bez zásluh: „...darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi“ (Rim. 6:23).

Čo teda musím urobiť? Nedokážeš sa sám zachrániť, nemôžeš ujsť nevyhnutným dôsledkom tvojho

stavu vlastnou snahou. Môžeš však dôverovať Kristovi, že za teba vykonal to, čo si ty sám nemohol dosiahnuť. Neignoruj tento vážny problém, ktorý máš; tento liek funguje bez pochyb, vždy, ale jedine vtedy, ak ho prijmeš. „Kto verí v Syna, má večný život“ (Jána 3:36). Prosím, prijmi varovanie: ak to neurobiš, večne zahynieš a nemôžeš vojsť do neba. Fakty sú neúprosné, dôsledky strašné, ale liek účinný; v omeškaní je nebezpečenstvo smrti.

---

**„A môj Bôh naplní každú vašu potrebu.“  
(Filipänom 4:19)**

Do určitej miery sme si zvykli na strohejší život, ktorý nám bol vnútený kvôli finančnému chaosu a kolapsu poslednej doby. Mnohí prežívajú ťažkosti a dokonca aj tí, ktorí boli zvyknutí na život v luxuse a bohatstve boli kruto zasiahnutí vo svojich príjmoch.

Meny strácajú hodnotu a štáty uvoľňujú peniaze, aby zmiernili ťažké dopady týchto udalostí. Sporitelia prichádzajú o peniaze a vyhliadky mnohých sú ponuré.

Aké potešujúce je vedieť, že nebeskú banku nikdy nezasiahne takáto skaza a všetky vklady, ktoré sú v nej uložené, sú večne bezpečné. Inflácia, deflácia a recesia nikdy nebudú problémom pre tých, ktorí sa spoliehajú na Boha a ich výbery nebudú nikdy nijako obmedzené. „Lebo každý, kto prosí, berie“ (Mat. 7:8).



---

[www.slovo pravdy .com](http://www.slovo pravdy .com)



ISSN 1451-1991